

Такова било положението на Африка презъ първата половина на XVIII в., когато англичанинътъ Ливингстонъ, едва 27 годишенъ, заминалъ за тая страна като мисионеръ (проповѣдникъ).

Давидъ Ливингстонъ е англичанинъ или по-право шотландецъ. Роденъ е на 19 мартъ 1812 год. въ крайно бедна, но трудолюбива челедь. Давидъ билъ любимецъ на всички въ къщи и се отличавалъ съ тихъ характеръ, голѣмо търпение и силна въра въ себе си. Обичалъ да дружи съ близкитѣ си и ималъ даръ да разказва сладкодумно. Поради сиромашия напусналъ училището още на 10 годишна възраст и се заловилъ за работа въ една тъкачна фабрика. Но любовта му къмъ учението не угаснала. Още съ първитѣ спестени пари той се купилъ една латинска граматика и се заловилъ да изучава старитѣ писатели. На 16 годишна възраст познавалъ добре римскитѣ поети Виргилия и Хорация, а когато станалъ на 20 години, въ душата му стазвършила голѣма промѣна. Споредъ думитѣ му, още на 12 години той размишлявалъ за своята грѣховность и считалъ себе си изгубенъ, ако Духъ Свети не го просвѣти. Единъ день му попаднала на рѣка книжката *„Философия на бѣдащия животъ“* отъ Дикъ; прочелъ я съ жадность, и въ душата му станала промѣна. Той почувствувалъ особена сила и любовь къмъ хората и тая любовь го ръководила презъ цѣлъ животъ.

Още като работникъ, макаръ да билъ принуденъ да работи по 13 часа въ денонощието на стана, малкиятъ Давидъ посещавалъ презъ свободното си време недѣлнитѣ сказки, и благодарение на тѣхъ добилъ малки познания по естествознание и латински езикъ. Влѣчението му къмъ науката се усилвало сѣ